

Megjelenik minden hó 1 én.

Előfizetési díj egy évre 30.000 K.
A melléklet 10.000 K.

Amerikában az előfizetési díj portóval
2 dollár.

Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

WALLRABENSTEIN JAKAB

Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.

Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

Munkára fel!

(Ef. 4., 13—14.)

Hívó embereknek szóló, hívó ember könyvében igen értékes gondolatokat olvastam. Szeretném ezeket a gondolatokat lapunk olvasóival is közölni. Nem szószerint, hanem szabad átdolgozásban és saját gondolataim hozzáadásával.

Ma sok hívó gyülekezet szekeré egy helyben áll. A tagok benső hitélete nem növekedik, a külső szám is csak annyi, mint azelőtt 10—15 évvel. Mi ennek az oka? Az, hogy egy-egy hívó gyülekezet tagjainak többsége éppen csak benn ül a gyülekezeti szekérben s olyan tag, aki huzná a szekeret, igen kevés van.

Az egész természetes, hogyha valaki megtér, akkor előbb-utóbb egy hívó gyülekezetnek tagja lesz, hogy képletesen mondjuk: belekerül a gyermekkosiba. Ahol gyermekkosci van, ott szülők s felnőtt testvérek is vannak. De az már nem természetes állapot, hogy a megtért ember, még akkor is benn van a gyermekkosiban, mikor már régen künn kellene lenni s másoknak helyet adni, másokat besegíteni, tolni, huzni, kiszolgálni. Az már baj, ha még akkor is csak tejet szopik, mikor már régen kenyeret s egyéb kemény ételt kellene ennie. Az baj, ha csak úgy halad előre, ha mások tolják, ahelyett, hogy a maga lábán járna.

Ti megtért hívők, akik olyan kényelmesen elhelyezkedtetek a gyermekkosiban — kifelé! Álljatok a saját lábatokra s huzzátok azt a kocsit, hadd jussanak mások is előre. Csak nem akartok a gyermekkosiban megöregedni? Kifelé, előre a szekér rudjához, a hámba! Be az igába! Munkára fel!

Csak az a gyermek marad a gyermekkosiban ülve, amely nem normális. Feltételezem rólad, hogy normális vagy. Vizsgáld magad, vajjon megtéresed óta növekedtél, fejlődött-e? Ha nem, akkor valahol, valamiben baj van.

Sok hívó gyülekezetnek tagjai benn ülnek a gyermekkosiban s nem is gondolnak arra, hogy már nem benn volna a helyük, de lenni, a földön, a kocsit tolvá, huzva. De ahelyett, hogy munkába állnának, itt-ott kikukucskálnak a kocsiból, vajjon áll-e avagy halad-e még. Ha meg nem halad elég gyorsan, vagy olyan uton, amilyen éppen a bennülőeknek tetszene, akkor zúgnak, morognak s kritizálják azokat, akik tulajdonképpen a gyülekezet kocsiját mozgásban tartják s akiknek köszönhető, hogy egyáltalában még történik valami.

Te hol vagy? A kocsiban? Vagy a hámban? Viteted magad, avagy viszel másokat?

Nézd a bennülőket! Csevegnek, esznek, szundikálnak! Néha meg összeszólalkoznak s oly zajt csapnak, hogy a világ is meghallja s csodálkozik rajta, hogy a «békeség fia» így is tudnak?»

Ezek olyan hívők, akik csak ajtatoskodnak vasárnapról vasárnapra; mélyebb és mélyebb ismeretekre akarnak szert tenni, újabb lelki izgalmakat, úgy mondott áldást meríteni egy-egy szép írásmagyarázatból. Az ilyen hívők nem akarják nyakukba venni a Krisztus igáját s a gyülekezet szekerét huzni vagy tolni.

Sok éneklő, imádkozó, bizonyágtévő hívó van, de kevés áldozatkész, megalázkodó, munkás.

Sok olyan hívó van, aki a megtérés által kibujt a csunya hernyó ruhából s szép, tiszta pillangó lett, de ez a pillangó csak a napsugárban sütkérezik s egyik virágról a másikra röpül, egyik gyülekezetből a másikba futkos. Itt is, ott is, felszíppant egy kis mézet, de tartalékmézet nem gyűjt! Élete végén nem mutat semmi eredményt.

A helyesen végzett munka nyomán megtérések történnek. A gyülekezet kocsijába újszülöttek kerülnek. Ezeknek hely, ápolás, étel kellene. De az évek óta bennülő öreg gyerekek elkapkodják az újszülöttek elől az ételt, sokszor ki is szorítják a kocsiból az újszülötteket. Az

ilyen gyülekezetnek rendesen mi a vége? Az hogy akik a kocsit húzták, vagyis a gyülekezet terheit vitték, kidőlnek s egyszerre megáll a szekér, megáll a gyülekezeti élet.

Te ne légy utjában az utánad születendő, megtérő léleknek. Szállj ki a kocsiból s huzd magad is. Hadd haladjon s hadd kerüljenek bele mások is.

Az igazi igehirdetés és evangelizáció megtéréseket eredményez. De ha az öreg gyermekek, az ujszülöttek elől elveszik a kenyeret és a tejet, a párnát és a takarót, akkor persze, hogy az ujszülöttek meghalnak. Az ilyen gyülekezetben sem belső, sem külső növekedés nem lehet!

Vizsgáld magad kedves testvér, hol volt eddig a helyed, mióta megtértél? Benn s mindig csak benn a kocsiban, avagy a hámban? Munkálkodtál-e hűségesen avagy inkább kritizáltál? Értsd meg: ha kilépsz a gyermekekocsiból, Isten erre a helyre rögtön tud egy másik gyermeket tenni. Ha a hámba fogatod magad, meglásd, hogy örülnek azok, akik már régen a hámban vannak, hogy egy új munkaerő jön segítségükre, aki még friss erővel, az első szeretet tüzevel kezdi a kocsit előre huzni s nagy lendületbe vinni. Próbáld csak meg ezt az igen üdvös helycserét! Le a kocsiról — be a hámba!

Ha szorongat a Krisztus szerelme, ha lelkeket akarsz menteni, akkor nem ülhetsz tétlenül a kocsiban, hanem nekidölsz a hámnak s tel-

jes erődből huzod a kocsit, hogy a benne levők előbbre jussanak.

Né hagyd a teherhuzó s teherbíró testvéreket egyedül! Ssiss segítségükre, mert különben kidőlnek a folytonos munkában.

Még egy veszély észlelhető néha. A kocsiban ülő gyerekek sokszor annyira mennek elbizakodottságukban, hogy felülnek a bakra s kezükbe ragadják a gyeplőt, mely egyedül csak az Ur Jézus kezébe való. Sőt mi több, ha éretlenségük s ügyetlenségük miatt, a kocsit letér a helyes utról s felborulással fenyeget, akkor még arra is képesek, hogy megsuhogtatják az ostort s a mit sem sejtő, ártatlan lovak közé csördítenek. Kritikával, lenézéssel illetik azon teherbíró imádkozó tagokat, kik tényleg munkálkodtak. Ha aztán egy ilyen éretlen gyermek belefáradt az urhatnáságba s az ostorcserdítésbe, sokszor egy másik, ugyanolyan éretlen gyermek veszi tőle át ezt a szerepet.

Te még sohasem suhogtattad testvéreid felett az ostort? A hálátlanságnak, restségnek, rágalomnak, lenézésnek, gunynak az ostorát? Az ostorcspás testvéri kéztől jobban fáj, mint az ellenség kezétől!

Jézusnak jobban fáj a Péter és a Judás eljárása, mint a katonák ostorcspása.

Gondolkozz csak s rájössz, hol és mikor osszlogattál ostorcspásokat, Jézusnak is, meg testvéreidnek is!

Te ahhoz voltál szokva, hogy veled mindenki

Húsz érv a megtérés ellen.

XX.

„Én már úgy is javithatlan vagyok.”

Tényleg annak tartod magad? Akkor már is azt mondom, hogy az ilyen javithatlan embereket is szereti az Ur.

Lehet, hogy a világ javithatlannak tart s kiközösít magából. Lehet, hogy sőtét a multad. Lehet, hogy nagyon is beszennyezted magadat.

De halljad csak, mit mond Jézus: «Aki én hozzám jó, semmiképen nem vetem ki.» (Ján. 6., 37.)

Mi emberek különbséget teszünk gazdag és szegény, előkelő és egyszerű ember, művelt és műveletlen, becsületes és becsstelen között. De Jézus evvel a pár szóval: «Aki én hozzám jó», minden különbséget eltörölt.

Az ő hozzá való menetel nincs feltételhez kötve? Csak annyit mond, hogy jönni kell. S azt is mondja, hogy mindenkit elfogad, aki ő hozzá jó. Azért téged sem vethet ki!

Tehát jöjj hozzá bátran! Ő előtt nem vagy javithatlan! Ő elfogad!

Avagy eszedbe juttatom Jézusnak egy másik szavát. «Az embernek fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett vala.»

(Luk. 19., 10.)

Ha javithatlannak tartod magad, ezzel egyuttal azt is beismered, hogy elveszettnek tartod magadat. Látod, éppen az ilyen emberek kedvéért jött Jézus, hogy őket megkeresse és megtartsa! Tehát Jézus téged javithatlan, elveszett bűnös embert is meg akar tartani, meg akar menteni.

Még egy másik igére is felhívom a figyelmet: «Igaz beszéd ez és mindenképen méltó, melyhez ragaszkodjunk, hogy a Krisztus Jézus jött a világra, hogy a bűnösöket megtartsa.» (I. Tim. 1., 15.) Látod, ez az Ige is rád illik, mert hisz te is bűnösnek érzed magad. Ha pedig bűnös vagy, akkor az Üdvözítő a té kedvéért is el jött e világra. Gondolj csak a kereszten függő latorra. Micsoda multja volt. Rabló is volt, gyilkos is volt! Bitónál egyebet nem érdemelt! Jézus mégis magához fogadta, akármilyen rossz is volt. Azért mondja neki: «Még ma velem leszel a paradicsomban!»

Aztán gondolj Pál apostolra! Ő üdözte az Ur gyülekezetét! Isten gyermekeinek vére tapadt a kezéhez s az Ur őt mégis apostolává fogadta.

Emlékeztetek Isten országának nagyjaira. Megtérésük előtt éppen olyan bűnösök voltak, mint te. Augustinus egyházatya mint fiatal ember

s mindig úgy bánjon, mint a himes tojással. Szeretettel, türelemmel, engedékenységgel vetnek körül a gyülekezeti tagok. De mihelyt arról volt szó, hogy te is légy szeretetteljes, türelmes, elnéző, megbocsájtó, adakozó, munkálkodó, teherbíró, akkor, a harag lett rajtad urra s ostort ragadtál, ahelyett, hogy a szeretetet ragadtad volna meg.

Nem ismered magadra? Én igen.

De az is lehet, kedves lélek, hogy már a hámban voltál s nagy igyekezettel húztad már a gyülekezetet szekerét. De egyszer csak meguntad, emberekre néztél s nem az Urra egyedül. Vissza ugrottál a szekérbe s ott magadban duruzsolva azt mondtad, huzzák mások, miért legyek én a többinek bolondja! Mig így duzzogtál, belsőleg hitéleted visszafelé fejlődött. A kocsiban nagy teherré fejlődöttél s nem egy gyenge gyermeket kiszorítottál onnan. Nem így van? Azt hiszem, igen.

A kocsiban vagy ugyan, de nem vagy bárányok között bárány, hanem farkas, aki hol jobbra, hol balra csattogtatja fogait s nagy riadalmat, zavart támaszt maga körül. Vannak ilyen fogcsattogtató farkasok is, de jaj az olyan gyülekezeteknek.

Vagy talán elkéseredtél valami miatt, s nem igyekezted rendbe hozni az illetővel azt, ami miatt megneheztedtél, elkéseredtél. Előhaladásodban megálltál, szárnyaszegetten a kocsi egy sarkába ültél s ott gubbasztasz, mint a bagoly. Itt-ott szárnycsattogtatva huhogsz egyet, hogy

kicsapongó életmódjával, igen sok bánatot szerzett édesanyjának, de mégtérése után Istennek kiváló munkása lett.

Müller György, a nagy imádkozó lélek, mint ifju, sok ostobaságot követett el. Sikkasztott s lopott. Aztán az Isten keze teljesen átforgatta. Müller György esete is bizonyítja, mire képes Isten kegyelme!

Még több ilyen tényre hivatkozhatnék, de ennyi is elég arra, hogy belássad, miszerint az Üdvözítő előtt senki sem elveszett. «Ha a ti bűneitek olyanok volnának, mint a veres festék, fehérek lesznek, mint a hó!» Es. 1., 18. «Ahol megnevekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik.» Róm. 5., 20.

Jőjj, az Ur kitárt karokkal vár téged is! «Isten minden embereket akar idvezíteni és hogy az igazságnak ismeretére jussanak.» (I. Tim. 2., 4.)

Tehát te sem vagy elveszett. Ugy jöhetsz hozzá, amint vagy. Jőjj, ő elfogad!

Ne hallgass a Sátánra, amikor azt mondja, hogy bűneid oly nagyok, hogy azok számára nincsen bocsánat. Ő kezdettől fogva hazudott. Hidj az Ur Jézusnak, aki azt mondja: «Aki én hozzám jő, semmiképen nem vetem ki.»

(Vége.)

környezeted megijed s kiugrál a kocsiból. Jaj az olyan gyülekezetnek, ahol imádkozó, teherbíró tagok helyett, sértődött, duzzogó, elkéseredt baglyok ülnek a kocsiban.

Vizsgáld csak magad kedves hívő testvérem, nem vagy-e esetleg te is egy ilyen farkas vagy bagoly?

Ha csak egyetlen egy is van egy gyülekezetben, vele együtt hét sátán költözködik be s tönkreteszi az Ur művét!

Hofacker mondásával fejezem be jelen elmélkedésemet:

«Az Üdvözítőnek nem urakra, hanem szolgákra, napszamosokra van szüksége. Olyan emberekre, akik örömet, éheznek, szomjaznak, áznak, fáznak, a Krisztus kedvéért. Ne legyetek parádés lovak, hanem teherbíró lovak.»

Igen, hívő testvérem, itt az ideje, hogy szállj ki abból a kocsiból, melyben eddig zsoltárokat énekelve, kezidet imára kulcsolva, oly kényelmesen ültél, s kezét fogva, teherhúzó munkálkodó testvéreiddel, kapd magadra a hámot ereszkedj neki alaposan, hadd gördüljön frissen a kocsi! Ne nézz se jobbra, se balra, csak előre, csak felfelé. Ott látod az Ur Jézust, amint barátságosan int feléd s koronát tart kezében, melyet fejedre akar illeszteni. Munkára fel!

Fel, mert eljő az éjjel,

Jézusodért légy kész!

Töltsd a delet munkával,

Majd lesz pihenés.

Minden elmuló percben

Sok tennivaló vár.

Fel, mert eljő az éjjel,

S nem munkálhatsz már!

W. J.

HIREK.

— Dr. Nuelsen püspök 60 éves volt 1927. január 19-én. Ezen alkalommal a magyarországi methodista predikátorok irásban üdvözölték Nuelsen püspököt. Nuelsen püspök 1867. január 17-én született Zürichben, hol atyja methodista predikátor volt. Már gyermekkorában alkalma volt megismerkedni a methodismus feladataival, küzdelmeivel. Középiskoláinak elvégzése után Amerikában, majd Németországban végeztet egyetemet. Azután lelkeskedett, majd több főiskolán tanári hivatást töltött be, míg 1908-ban az egyetemes konvent a legnagyobb egyházi méltóságra, püspökségre emelte. Neve úgy Amerikában, mint Európában közismert, klasszikus szónoklatai, valamint könyvei révén. A szeretetmunka s a szeretetintézmények létesítése terén elévülhetetlen érdemeket szerzett. Hazai munkánk igen sokat köszönhet neki, különösen budakeszi árvaházunk és gyermeknyaraltatási akciónk. Dr. Nuelsen a magyar népek is jóakaró barátja s egyházi törek-

véséinknek melegsziü pártfogója. A jó Isten éltesse és tartsa meg őt még sokáig! Ad multos annos!

— **Néhány adat a püspöki methodista egyház missziói tevékenységéről.** Egyházunk az elmúlt évben is szép eredménnyel dolgozott: Kínában, Koreában, Japánban, a Filippini szigeteken, Indiában, Burmában, Afrikában, Európában, Közép- és Délamerikában. Európában a következő országokban dolgozunk: Dánia, Finnország, Norvégia, Svédország, Spanyolország, Ausztria, Bulgária, Németország, Olaszország, Magyarország, Jugoszlávia, Oroszország, Svájc. Amerika latin részében: Mexikó, Panama, Costa Rica, Bolivia, Peru, Ecuador, Chile, Argentína, Uruguay. Kínában ez idő szerint 100.003 tagunk van; Japánban 18.860; Koreában 25.412. A filippini szigeteken 70.094; Indiában 485.160; Afrikában 31.483; Latin Amerikában 29.410; Európában 109.140. Fentt nevezett világrészekben és országokban 1125 amerikai missziói munkás dolgozik. Ezek: prédikátorok, evangelisták, tanárok, tanítók, orvosok, mérnökök, fogorvosok, betegápolók és betegápolónők, gazdászok, ipari szakemberek, fordítók, nyomdászok s egyéb specialisták. A nagy missziói munkában már 6029 bennszülött prédikátor munkálkodik közre és 7409 tanuló. Vasárnapi iskola van 10.000, ebben 496.700 gyermek. Az ifjúsági egyletek tagjai: 67.749. Van 3281 templom, 2242 prédikátor lakás, több száz iskola és kórház. — Az elmúlt év az egész missziói területen nagy előrehaladásról tett bizonyosságot. Hála és dicséret az Urnak, hogy az Ő ügye nem áll, hanem halad.

— **Az alliance imahét előkészítése** végett Funk M. superintendens a methodista egyház alkoholmentes éttermében karácsony előtt a budapesti hívő közösségek vezetőivel egy megbeszélést tartott, melynek eredménye a régi parlamentben, január 4-én tartott közös imaóra volt. Körülbelül 800—900 személy vett részt ezen az összejövetelen, melyen a baptisták részéről Csopják A. és Udvarnoki A. a szabad testvérek részéről dr. Kiss F., az üdvhadsereg részéről egy kapitány, a methodisták részéről Funk M. a Bethesda kórház részéről Szabó M. szolgáltak az Igével. Eljő az idő, amidőn a hívő közösségek még erőteljesebben fognak majd össze, mint most. Kezdetnek ez is szép.

— **Györkönyben** jan. 4—10-ig tartott igen sikerült evangelizációt Bargmann H. bécsi superintendens. Az elég tágas imaterem minden alkalommal szüknek bizonyult. A györkönyi evangelizáció után Nagyszékelyben is tartottunk szépen látogatott evangelizációt.

— **Funk M. nyiregyházi evangelizációja** jan. 24—31-ig, egy teljes héten át tartott. Esténként a melegen fűtött kápolna megtelt érdeklődő lelkekkel, kiket a »Nyirvidék« és az ezerszámra osztogatott meghívókkal hívunk a vallásos előadásokra. Minden este átlag 350—400 ember

figyelt a következő tételekről szóló előadásokat: 1. Siess, mentsd meg lelkedet! 2. Van-e célja életednek? 3. Te és a megtérés. 4. Hit és tudás. 5. Hihet-e a modern ember? 6. Mit kezd Jézussal? 7. Meggyógyult lelkek. Ezen megvető munka után Funk M. a nyiregyházi prédikátorral a kisvárdai hitgyülekezetbe ment, hogy az ott szervezkedő testvéreknek is szolgáljon az Igével. Kisvárdáról utja a miskolci gyülekezetbe vezetett.

— **A budapesti német gyülekezetben** január 24—31-ig tartott evangelizációt Müller, bieli prédikátor, Svájból. Budapesti testvéreink sok program szétosztásával igyekeztek esténként nagy számú hallgatóságot biztosítani.

— **Évi konferenciánk** az idén a tolnamegyei Györkönyben lesz, dr. Nuelsen püspök előnklete alatt, szept. 1-től kezdődőleg.

— **Egy özvegy levele a szerkesztőhöz.** »Már többször elhatároztam, hogyha nem tudom pontosan előre fizetni a Békeharangot, talán jobb volna lemondani róla, de ilyenkor mindig eszembe jut, hogy legszomorubb napjaimban mennyi vigaszt nyújtott e kis lap. Mondhatom, hogy bibliám után legkedvesebb olvasni valóm. Az idei évfolyamot már többször átolvastam. Midőn szomorú magányomban, mindenkitől elhagyatva érzem magam, elősszedem az eddig megjelent lapokat s díványom sarkába kuporodva olvasom. Drága bibliámat is szívemhez szorítom s olvasom. Szememből megerednek a könnyek a feletti örömben, mert tudom, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minket minden bűntől. Mai postán 40.000 K-t küldök 1926. évi előfizetésem gyanánt. A jövőben is kérem kegyes türelmüket.« — Ez a levél az év utolsó napján érkezett. Igen megörvendeztetett, mert azt láttuk belőle, hogy lapunk lelki táplálékot s lelki vigaszt vitt özvegyek és árvák hajlékába s nem egy szomorú lelket vezetett az Ur Jézushoz, aki testnek, léleknek legjobb orvosa. — A levélíró özvegynek azt üzenjük, ragaszkodjék továbbra is a bibliához, kövesse hűségesen Krisztust, úgy földi boldogsága csak még növekedni fog. Azt kérjük tőle bár ismeretlenül is, hívja fel laposkánkra mások figyelmét is.

— **Egy istentagadó kudarca.** Hamburgnak egyik városnegyedében több estén át előadásokat tartott egy istentagadó tanár. Egy ilyen előadása után, mikor megint alaposan neki ment a bibliának s Krisztus személyének, felállt a gyülekezetben egy egyszerű ember s a következőket mondotta: »Látja uram, én annyira rabja voltam az iszákosságnak, hogy igen sokszor ott hevertem az ut sarában, az árokban. Szerettem volna szabadulni ettől a szenvedélytől, de nem tudtam hogyan kezdem. Ekkor megismertem Jézust, azt, akiről ön azt állítja, hogy nem is létezett. Ő megsegített. Kihuzott a rettenetes fűtől. Most szabad s boldog ember vagyok.

Kora reggel pedig...

(Prédikáció részlet.).

(Márk. 1/35.)

Amint az igéből láthatjuk, ma az imádságról szereink veletek beszélni. Elsősorban hozzátok szölok, kik sohasem szoktatok imádkozni, vagy fölöslegesnek tartjátok s azt mondjátok, hogy minék az, az Ur ugy is tudja, hogy mit akarunk. Hallgassatok ide. Az Ur Jézus Krisztus bizonyára tudta olyan jól, mint te, hogy az Atya tudja az Ő kívánságát és mégis im írva vagyok, hogy imádkozék. És nem csak ugy egyszer véletlenül csuszott be a Bibliába az a szó az Ur Jézus neve mellé, hogy imádkozott, hanem elvárható, hogy mielőtt a kenyeret megszegte, hálát adott. Azután égre emelé szeméit és imádkozott. És micsoda ima volt az a főpapi ima s könyörgés ott a Getsemane kertben. Ezek után be kell ismerned, kedves barátom, hogy milyen balgán botor a te okoskodásod ha az imát valami fölöslegesnek tartod akkor, amikor az Ur Jézus ki azt tudta mondani: »Én és az Atya egy vagyunk« — élete legkülönbözőbb pillanataiban az ima fegyveréhez fordul. A próféták, patriarchák apostolok imaéletéről nem is beszélék.

De én tulajdonképen veletek akarok beszélni imádkozó testvéreim és barátaim, akik fölemelilek az Urhoz a ti szíveteket s szólhatok is hozzá s nem látjátok hasznát, lelketeket nem üdíti, szíveteket nem vidámitja. Már reggel imával kelték, napjaitok mégis minden belső öröm nélkül telnek s a ti ajkatokon hangzik a panasz. Hiába imádkozom, az Ur nem hallgalja meg. Jakab apostol erre azt írja → »Kéritek, de rosszul kéritek« Hogyan is kell hát akkor jól imádkozni. Milyen külső körülmények és belső szükségletek kellene az Urban való Neki tetsző imához. Hogyan is imádkozott a mi Urunk Jézus Krisztus?

Az igében meg vagyok írva, hogy »kora reggel pedig«. Tehát nem minék utánna délig nyugtózkodott, akkor végre eszébe jutott fölkelni, hanem kora reggel. Irva vagyok, hogy mindennek zsengejét kell az Urnak adni s Ő im megmutatja neked és nekem, hogy az időnek is a zsengeje elsősorban az Uré. Őh ez nem azt jelenti, hogy ezzel vége. Le van tárgyalva arra a napra az Urnal való beszélgetés. Nem. Mert miként Dániel háromszor borult le napjában az Ur előtt, ugy neked is legalább annyiszor kell megjelenned beszélgetésre az Ur színe előtt. Pál apostol azt mondja: Szüntelen imádkozzatok. Szüntelen imának kell lenni a te életednek s bármely pillanatában életednek fel kell emelkedned az Urhoz, de külön alkalom van, amikor az Urnal imánkban beszélgetünk. Az Ur élete szüntelen kapcsolat volt az Atyával, minden egyes lélekzétvétele az Atyával való megegyezéssel történt s mégis im kora reggel pedig még szürkületkor megy s leborul az Atya előtt. Nem mondta azt,

hogy — »Én ugyis eleget vagyok az Atyával.« Nem elégedett meg a napi fohászokkal, hanem kora reggel, amikor még nem volt fáradt, pihent erővel, friss szívvel s üde tagokkal borul az Atya elé, még szürkületkor.

Azután azt olvasom — fölkelvén — s ha fölkel valószínűleg, sőt bizonyára föl is öltözött. Vannak emberek, akik az ágyat igen megfelelő helynek tartják az imádkozásra s különösen télen, amikor hideg van s félnek a hideg szobában fölkelni, ugy fülíg a nagy dunyha alá bujva kérik az áldást az Uról. Az Ur fölkel s ugyimádkozott. Az esti imának sem a pápán alól van a helye. Talán te is imádkozó barátom azt gondold, hogy nagyon mély imádkozó életem élsz s valóban buzgón foglalkozol az Igével amiért este az ágyban félig álmosan elgondolsz egy imát s már-már leragadó szemmel rápislantasz néhány percig a Bibliára. Nem. Kedves testvérem, amint az Ur az Ő Igéjében mondja — »Mindennek rendelt ideje van.« Ugy az imádkozásnak is s főleg az ágy, a kanapé, nem imára való helyek, hanem alváásra.

Valóban dicséretes, ha az ágyban kinyitva szemünket, első sóhajunk az Uré s a napi fáradalmak után az Urra gondolunk s róla elmélkedve dőlünk az álm karjaiba, de semmiestre sem elegendő, hanem »fölkelvén« — vagyok írva, így imádkozott:

Sokan és te is kedves barátom, talán azzal áztatod magad, hogy az Urnak nem a helyzet a fő, hanem a szív s hogy az csak külsőség. Akkor, ha minden csak külsőség és fő a szív, akkor, miért kívánod te, a földi ember, a te gyermekedtől, kiről meg vagy győződve, hogy szeret, hogy ne borzasan, piszkosan és egy ágyon hasra fekvé köszönjön, hanem elváród, hogy illedelmesen hozzád menve, köszöntsön? Őh akkor az Ur is megérdemli megmérhetetlenül jobban, hogy térdelve, fölkelvén illő öltözékben és helyzetben külön szentelj neki időt s azonfelül mindenkor imádkozz.

Tapasztalatból állithatom, hogy ezen külső akadályok, melyek idegen gondolatokat is csémpeznek az imába, súlyos terhek, melyek nem engedik az imát szabadon s könnyedén szárnyalni az Egek Urához.

l-j-d.

N eannak örülj, ha minden sikerül neked, hanem, ha a sikertelenséget békével el tudod viselni.

Gyermekem, arra vigyázz, hogy mikor szavaddal bizonyosságot teszel az Ur Jézusról, tetteid is ott álljanak mint tanuid.

*

Edes fiaeszkám, az örökéletre nézve ne a földi bálorságodban bízzál, sem a testi erődben, hanem az alázatosságodban és békétiüresédben.

Methodizmus

Nast Gamble Janny életrajza.

Egy nőről van szó, aki mint az Ur országáért munkálkodó hívő lélek, nemcsak az amerikai methodista gyülekezetek munkáját tartotta szem előtt, hanem az európai methodizmusra is gondolt. A magyar methodizmusnak azzal adott igen nagy lendítő erőt, hogy végrendeletileg oly összeget hagyományozott a magyar munkára, mely összesen meglehetett venni Budapesten Felsőerdősor 5. sz. alatt egy kétemeletes szép házat. Ez a ház lett a magyar methodizmus kiinduló pontja.

Nast Gamble Janny, mint Nast Vilmos és neje Doiveth Erzsébet 5-ik gyermeke 1848 június 10-én született Cincinattiben. Ez a város volt az amerikai német methodizmus bölcsője. Itt kezdte a németországi kivándorlók között igehirdetői tevékenységét 1835-ben Nast Vilmos. Ezt a tevékenységet nagy vallási ébredés követte.

Igy mull el az első évtized. A német püspöki methodista egyház amerikai munkájának ez volt a szerény kezdete. 1838-ban 36 tagja volt a methodista gyülekezetnek; 1847-ben pedig 4385-re emelkedett. Ama egyszerű predikátornak pedig, aki Cincinalliban 1838-ban a korcsmákban, vásártereken s bérkaszányákban kereste fel hallgatóit, az aratás Ura rövid 9 év alatt 75 predikátor munkatársat adott, akik 56 templomban hirdették az evangeliumot. Az ébredés pedig oly rohamosan terjedt, hogy 1851-ben pedig a predikátorok száma 141-re, a templomok száma 121-re emelkedett, a tagok száma 9695-re. A munka már 10 államra terjedt ki.

Dr. Nast 1844-ben az egyetemes convent által Németországba küldetett, hogy az óhazabelicet is ismertesse meg a methodizmussal. Az ő alapvető munkáját Németországban folytatta s lényegre életre kellette a methodizmust: Dr. Jacoby, Riemenscheider, Nuelsen, Nippert.

Hogy édes atyjának, dr. Nastnak nagy misztionári tevékenysége, nem maradt hatás nélkül leányának, Janny-nek lelkére, az természetes. — Anyai részről a legjobb hatások alá került. Édes anyja már ifju leánykorában megtért. Férjének megértő, hűséges élet és segítő társa volt. Szigorú asszony volt, takarékos és a vasárnap megszentelődésére lelkiismeretesen ügyelt. Gyermekeit a legnagyobb egyszerűségben nevelte s a szűkös viszonyok közt, a legnagyobb takarékoságra szoktatta. A szives vendéglátásra, mire különösen methodista predikátorok házában bőven van alkalom, náluk is bő alkalom kínálkozott. Jöttek hozzájuk közelről és távolról, ismerősök és ismeretlenek, hívők és hitetlenek. Szivesen fogadták ah özájuk jövőket. Megtörtént, hogy az egyik évben solia egy napra nem ürült ki a vendégszoba.

Nast Janny ifjúkori évei, a szűkös viszonyok dacára is napsugarasoknak mondhatók. —

Tizennégy éves korában tért meg egy evangelizáció alkalmából. Ettől fogva Isten gyermekének tudta magát.

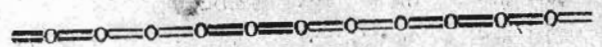
Nast Janny 1872-ben, tehát 24 éves korában férjhez ment Samble Vilmos urhoz, egy nagy kereskedelmi cég fiához. Házasságukból nem származott gyermek. Igen boldog házas életet éltek. Samble ur igen jószívű s jótékonykodó hívő ember volt. Mikor férje meghalt, tekintélyes vagyón maradt az özvegyre, sokkal nagyobb vagyón mintsem gondolta volna. Az özvegy már attól tartott, hogy a nagy vagyont ő esetleg önzővé vagy fősვნényé tehetné, azért megfogadta az Urnak, hogy vagyontát az Ur országa érdekében fogja felhasználni. Ezt a fogadalmát valóra is váltotta.

Édes anyjától sokat hallott már gyermekkorában a misszióról. Szive mindig a misszió javát tartotta szem előtt. Hogy mennyit adakozott és áldozott misszió icélokra, szinte kiszámíthatatlan. Jótékonykodó szívet dr. Melle megnyerte a magyar misszió számára, melynek oly tekintélyes összeget juttatott vagyonából, hogy jelen budapesti központi épületünket tudjuk megvenni. Élete utolsó napjaiban reggeltől-estig csekk lapokat állított ki s végrendelezett. Megemlékezett az összes amerikai és európai szerető intézményekről s a püspöki methodista egyház elterjedt munkájáról. Vagyonát a misszió szolgálata alá állította, mert tudta, hogy vagyona nem az övé, hanem az Uré, ő annak csak hűséges sáfára akart lenni.

Mikor minden készpénze, takarékbetétei s ingatlana felett rendelkezett s mindenét a szegények közt, az Ur országának intézményei közt felosztotta s érezte, hogy most már elérkezett az utolsó nap, boldogan kiáltott fel: This is the happiest day of my life! — Ez életének legboldogabb napja!

Üdvöztetőjéhez mehetett, számot adni földi sáfarkodásáról! Üdvöztetőjéhez mehetett részt venni az Ő mennyei dicsőségében!

W. S.

Ne azért imádkozz, hogy az emberek szeressenek, hanem, hogy te tudjad szeretni őket.

Ne az lebegjen előtted, hogy mit kapsz, hanem — mit adhatsz.

Örvendj, fiacskám, ha félre löknek az emberek, mert ilyenkor az Ur felé taszítanak.

Édes kis fiam! Mig fejcskédet tudománnyal töltöd, vigyázz, hogy kis szived üres ne maradjon.

Vigyázz, fiacskám, hogy mig másokra nézel, el ne tévedsz az Ur Jézust, a szemed elől.

Utban Jeruzsálem felé.

(Elmélkedés.)

Amint napról-napra, hol göröngyös, hol tövisek uton ballagok az örök Jeruzsálem felé s könyörgöm utközben, vajha egy-egy utszélén álló hervadásra itélt virág meg ne állítana s imádkozom, hogy el ne tévedjek s valahogy valamilyen szakadéknak vezető utra ne térjek s néha kétségbeesett erőlködéssel küzdöm át magamat egy-egy hegyen, hogy azután örvendezve siessék egy ideig a barátságos völgy puha pázsitján, csodálatos gondolatok kavarnak agyamban s valami könyre fakasztó melegség hatja át szívemet. Utban az örök Jeruzsálem felé. Az órák minden egyes ketyegése, szívem minden egyes dobbanása, szemem minden egyes pillantása egy-egy lépés. És csodálatos. E világon bárhová kerülök, e földtekének bármely pontján álljak, bármely irányban haladjak e földi uton, az mind-mind egy célhoz vezet. A földi utban megállíthatnak, de ebben nem. Bármit mondjanak az emberek, az órák ketyeg, a szívem dobog, a szemem pillant, az idő telik s én megyek, megyek.

És mit it viszek az uton magammal. Oh, magam sem tudom sokszor, hogy mi is van az én bafyomban. Mert egyik pillanatban úgy érzem, hogy a megvetés oly nehéz számomra s ezt oly nehéz vinni. Hát még, amikor azt érzem, hogy senk isem szeret s olyan jól esne, ha valaki szeretne. Oh, hiszén tudom, hogy van, aki szeressen s aki valósággal a keblére fog ölelni ott az örök Jeruzsálemben, ha majd haza érek. És ha ilyenkor el-elcsüggednék, örömmel ugrok fel s sietek tovább «haza» felé.

Jaj, de fájdalommal kell éreznem, hogy még csempészárú is van utipodgyászomban. Amivel nem mehetek át az örök Jeruzsálem kapuján. És milyen sok mindenféle van ezekből... szeretlenség, kajánság, gőg, irigység, tisztátalanság, gyávaság. Oh, mily borzasztóan, fájdalmasan nehezek és olyan természetiek, mint a bogáncs. Ragadnak. Éppen a pillanatban szedem le magamról az egyiket, már a másik ragad rám. Néha kettő, három. Tíz, husz. Száz és száz egyszerre. És a bűn kigyó csavarodnak a lábam körül. Az ut mindkét széle tele ezekkel a bogáncsokkal és kigyókkal. Akarok tőlük szabadulni, de nincs erőm. Vágyom a tiszta uton haladni, de mindig elémbe akadnak, úgy, hogy én elbotlom. S ájultan terülök el. Talán ott is maradnék. De egy kéz megérint s én Tősnitომ szemeimet. S előttem Ő, ki látta vergődésemet s bár az emberek megvetettek, s kajánul nevettek, s öntetlen nézhették szomorú, fájo küzdesemem, Ő elém jöt tőnna a mennyei Jeruzsálemből, kinyújtotta karját, fölemelt. És én már a hangját is hallom. «Ne félj, te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adia az országot.»

Oh, csodálatos ut, melyen én is mint az Ő juha kívánok életem minden vágyódásával menni, oh mily hosszú vagy még az én számomra, hof végződöl nekem s miként érek kapudhoz.

Oh, csodálatos kéz, mely fölemelsz s tenyeredből kibuggyanó vérell megitatod, felülditesz s támogatsz. Mikor foghatlak két bűnös kezembe, szoríthatlak ajkamhoz s szívemhez, hogy soha el sem bocsássalak.

Oh, csodálatos Pásztor, ki juhoddá tettél, mikor borulhatok le szent lábaid előtt, hogy átöljem térdedet vagy leomolva megcsókoljam lábadat. Mert bárm itörténjek velem, bármily göröngyös legyen az ut, bárhogy fonja át derekam a kigyó, bár a bogáncsok milliói ragadjanak rám, Tied akarok lenni s juhodnak akarom magam nevezni, be akarok menni a szűk kapun az örök Jeruzsálembe.

l-j-ö.

Saul megtérése.

Saul Istennek ^{coel 9, 4} kiválasztott emberei közé tartozott. Ezt megtérése előtt nem mérte volna senki sem hitni. Ő volt az, akit az Ur a pogányok megtérésére kiszemelt. Ezért engedte meg Isten, hogy nyugodtan tanuljon Gamáriel lábainál. — Ott ismerkedett meg a legbölcsebb emberek tudományával. Már Mózesnél is így cselekedett az Ur. Saul zsidó származású férfi volt és a pogány, római birodalom polgára. Cicilia fővárosában, Tarsusban született. Megtérésekor kb. 34 éves lehetett. Egész tehetségét, később Jézus szolgálataiba állította. Indítson ez bennünket arra, hogy minél többet tanuljunk az Ur dicsőségére.

A keresztényeknek Saul azért volt oly nagy ellensége, mert Izrael országának felépítésében látta Isten akaratát. Az akkori szokás szerint, papi hivatása mellett a szőnyegfonás mesterségét is megtanulta.

Saulusról először akkor olvásunk, amikor István megköveztetése alkalmával őrizetbe vette azok ruháit, kik Istvánt megkövezték. A megköveztetés láttára sem szállt önmagába, hanem inkább ösatyáinak szokásait szem előtt tartva, üldözöbe vette a keresztényeket. Erre a főpapoktól külön engedélyt is kapott.

Arra a kérdésre, miért üldözte Saul a keresztényeket, nem mondhatjuk, hogy bizonyos előnyök miatt, önzésből, mint ahogy ez megszokott történni olyanoknál, kik állásukat féltik, nem, ő fanatikus zsidó volt és nem tudta elhinni, hogy az a Krisztus, aki a keresztfán meghalt, volna a világ megváltója. Ő a szentírást másképp értette és a papok is másképp magyarázták ezt neki. — Emiatt szent borzalommal fordult el Saul a keresztényektől és üldözte őket. Véleménye szerint ez az új vallás, csak egyes elfogult együgyű emberek hite, amelynek egyáltalán nincs létjogosultsága. De éppen akkor, amikor a keresztények iránti gyűlölete tetőpontját érte, lépett

közbe Isten, a Damaskusi uton, amikor hirtelenséggel fény sugárza őt körül a mennyből.

Sokan azért ellenségei Krisztusnak, mert az ő fényessége még nem ragyogta át őket. — Az őszinte embert szerető szemmel kíséri Jézus, azért őszinte emberektől nem kell félnünk, még ha Isten ellenségei is. Nehéz nekik az őszton ellen rugódozniok. Végre mégis csak az Ur győz, ezt sokszor tapasztaltuk munkánkban is.

Hogy milyen alakban látta Saul Jézust, nem tudjuk, de annyi bizonyos, hogy Jézus szólt hozzá. Jézus nevéen szólította Sault, ő mindenki nevét tudja, barátai és ellenségeit is! — De ő még is talál mindenkit, ha kell a Damaskusi uton is. Saul azt gondolta, hogy egy csomó együgyű embert egy pár halász és ács legényt üldöz, de mennyire tévedett, hisz Jézust üldözte! Ha valaki Jézus követőit üldözi, velük igazságtalanul bánik, az nem embereket, hanem magát az Urat üldözi. »Nehéz neked az őszton ellen rugódoznod.« Akkoriban az ökröket külön erre a célra készített bunkóval hajtották, amelyek végén hegyes tör volt. Hasztalan ütött az ökr lábával az őszton ellen, nem használt, mert sebe ezáltal csak nagyobbodott. Így volt ez Saulnál is. Remegve kérdi »Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?« Saul le volt győzve. Megtérése abban állt, hogy teljesen átadta magát Jézusnak. Belátta Saul, hogy Isten ellen küzdött. Látta, hogy saját érdemei nincsenek, tanulmányait más célra kell felhasználnia. — A többiek, kik Saullal voltak, láttak ugyan fényességet, de nem látták Jézust, hallottak szavakat, de nem értették. Isten néha úgy szokott beszélni, hogy ezt csak egy érti meg. Boldogok, akikkel így, egymagukkal beszélhet az Ur. Sokszor látjuk, mások boldogok, dicsőítik, magasztalják az Istent, s mi nem tudjuk őket megérteni.

Saul e csodálatos esemény folytán megvakult és három napig nem evett és nem ivott. Aldásos három nap volt ez Saul életében. Ez volt az az idő, amikor alkalma volt önmagát alaposan megvizsgálni. Az önvizsgálás a keresztény élet első feltétele. Ahol ez még meg nem történt, ott még hiányzik a legfontosabb, az olyanok szíve öntelt. Mennyi időt szenteltél már te az önvizsgálásra? Ha még semennyit sem, akkor nem esoda, ha önmagadat jónak, tökéletesnek látod. Sokszor megóvna könyelmű kilengésektől.

Sebele Gy.

Kicsiny gyermekem, jegyezd meg, hogy nem mások okoznak neked fájdalmat és bánatot, hanem saját magad.

Mielőtt megbotránkoznál az emberek rossz-szaságán, vess számot magadban, hogy mennyit munkálkodtál és imádkoztál javulásukért.

Gal. 6. 7.

Ha Isten szól hozzánk! Dr. Torrey a következőket beszélte el. Egy J. R. nevű fiatalember barátainak, kik a kártyaasztalnál ültek, azt mondta, én nem hiszek semmilyen vallásban és nem hiszek Krisztusban. Ha pedig van Isten és ő olyan, mint ahogy őt a Szent Írás lerajzolja, akkor miért nem tesz engem azonnal süketnémává? Nem fogok előbb öbenne hinni, míg ezt meg nem teszi! Majdnem ugyanabban a pilanában leesett J. R. székéről, arcával a földre. Barátai nagyon megijedtek. Felemelték és azt vették észre, hogy elájult. Azonnal orvosért küldtek, de R. még igen soká maradt eszméletlen állapotban. Amikor végre visszanyerte öntudatát, nem hallott s beszélni sem tudott. Két urinő, ki vele egy házban lakott, elment Jakobi lelkészhez s arra kérték, látogassa meg ezt a szerencsétlen fiatalembert. Jakobi lelkész papírra írt néhány szót, amelyre a fiatalember válaszolt. Hónapokig így beszélgettek. Vége a siketnéma egy alkalommal, azt írta a papírra, »Isten julius 4-én újból vissza adja hangomat.« Ugy is történt. Amikor visszanyerte hallását és beszélőképességét, első dolga az volt, hogy Istenét magasztalja és dicsőítse. J. R. most már Istenhez ragaszkodva, hű maradt Megváltójához. Később ő maga is Isten országában munkálhatott.

Még életemben. Báró Baldácsy Antal római katolikus létere ezelőtt ötven évvel tizenkétezer holdas birtokát a magyarországi református, evangélikus és unitárius egyházaknak adományozta. Ennek az évfordulónak emlékére mind a három egyház közös ünnepélyt tartott Budapesten a református theologia dísztermében. Báró Baldácsy fejedelmi adományában nemcsak annak nagysága megragadó, hanem különösen az a tény, hogy még életében adta s nem halála után. »Még életemben...« adom, mert látni akarom adományom gyümölcseit. Legyen Báró Baldácsy jelszava figyelmeztetés azok számára, akik csak haláluk után akarják jótékonytágot gyakorolni s ezt addig-addig halogatják, míg meghalnak végrendelét nélkül. De legyen figyelmeztetés mindnyájunk számára, akiktől Isten abból a jövedelemből, amit teljes egészében itt kell hagynunk, az ő országa terjesztésére évenként legalább a tizedét kéri... még életünkben!

Bármily nagyot üssenek rád az emberek, türed békével, mert még nagyobbat érdemejnél.

Nem az a fontos, hogy kitől, mennyit és mikor szenvedsz, hanem, hogy belső nyugalommal bírd elviselni.